

Warszawa, dnia 31 marca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 131/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Wioletta Gumienna

po rozpoznaniu dnia 31 marca 2017 r.

sprawy A. C. syna J. i B. ur. (...) w S.

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 26 października 2016 r. sygn. akt II W 1585/15

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego A. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego A. C. kwotę 782,28 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach.

Sygn. akt VI Ka 131/17

UZASADNIENIE

A. C. został obwiniony o to, że w dniu 23 października 2015 roku około godziny 15:45 w miejscowości B. na drodze krajowej (...), kierując samochodem ciężarowym marki J. o nr rej. (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu, poprzez niedopełnienie obowiązku utrzymania pojazdu w należytych stanie, w wyniku czego ze skrzyni załadunkowej pojazdu spadły kamienie na jadący za nim samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie, a następnie odjechał z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 26 października 2016 roku w sprawie o sygn. akt II w 1585/15, A. C. został uznany za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia i skazany na karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych. Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 140 złotych, w tym opłatę w wysokości 40 złotych.

Apelację od wyżej wymienionego wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając wskazane orzeczenie w całości na korzyść obwinionego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż ze skrzyni pojazdu, prowadzonego przez A. C. wypadły kamienie – tłuczeń, w wyniku czego doszło do uszkodzenia pojazdu V. (...), podczas gdy obwiniony nie przewoził

w chwili zdarzenia ww. ładunku, opróżniając bezpośrednio przed zdarzeniem skrzynię ładowniczą z przewożonego piasku w postaci 3 ton piasku segregowanego o frakcji 1-4 mm, w której nie mógł znaleźć się taki tłuczeń i wobec czego – zdaniem obrońcy – obwiniony nie mógł spowodować zagrożenia bezpieczeństwa dla innych użytkowników ruchu, jak również nie mogło dojść do zdarzenia drogowego, z którego miejsca obwiniony mógłby się oddalić, co w dalszej kolejności spowodowało naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) przyznanie pełnej wiary zeznaniom pokrzywdzonego T. C., podczas gdy w opinii obrońcy – zeznania te były obarczone niespójnościami, zaś Sąd Rejonowy nie przyznał natomiast wiary wyjaśnieniom obwinionego, które powiązane z zasadami logiki

i doświadczenia życiowego winny poddać pod wątpliwość zeznania pokrzywdzonego;

b) niedokonanie oceny dowodów oraz braku wskazania, z jakich powodów Sąd I instancji odmówił wiarygodności dowodów z k. 39, k. 40-43 oraz

z k. 63, mogących stanowić w ocenie autora apelacji - źródło dowodowe, przemawiające na korzyść obwinionego, w sytuacji kiedy wydano postanowienie o przeprowadzeniu tych dowodów, a miały one istotne znaczenie dla niniejszej sprawy, tj. stanu i zawartości skrzyni ładowniczej pojazdu, którym poruszał się obwiniony, co wpłynęło również na ocenę zeznań pokrzywdzonego;

c) ocenę przez Sąd I instancji stanu ładunku pojazdu J., ustalenie iż obwiniony nie dopełnił obowiązku oczyszczenia skrzyni ładowniczej na podstawie protokołu oględzin auta V. (...) (k.5), podczas gdy protokół ten zdaniem skarżącego – może być jedynie dowodem stanu auta należącego do pokrzywdzonego, nie zaś stanu pojazdu marki J. i jego ładunku, jak i odmowę wiary wyjaśnieniom obwinionego w wyniku ww. oceny dowodu oględzin auta (k.5);

2. obrazę przepisów postępowania, poprzez wydanie przez Sąd Rejonowy wyroku skazującego w sytuacji, gdy mimo istnienia niedających się usunąć wątpliwości, wynikających z zeznań pokrzywdzonego, które były częściowo sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, a uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne, stanowiące jedyną podstawę wyrokowania, A. C. został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, w sytuacji kiedy ww. wątpliwości powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść obwinionego, co powinno skutkować wydaniem wyroku uniewinniającego.

Podnosząc jak powyżej obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że okoliczności w jakich miało dojść do omawianego na gruncie niniejszej sprawie zdarzenia nie są jednoznaczne i budzą wiele wątpliwości, na które słusznie zwrócił uwagę skarżący. Ustalenia sądu meriti, co do zawinienia A. C. są oparte w tej sprawie m.in na częściowych wyjaśnieniach A. C., notatce urzędowej (k. 3), tak samo zdjęciach (k. 40-43; k. 62) wspartych subiektywną relacją uczestnika przedmiotowego zdarzenia-pokrzywdzonego T. C. (k.12-13, k.58-59).

Analizując zgromadzony materiał dowodowy w ramach kontroli instancyjnej, Sąd Okręgowy uznał za słuszny zarzut skarżącego odnośnie nieprawidłowej oceny dowodów przez Sąd I instancji. Brak wystarczającej argumentacji wobec przypisania obwinionemu sprawstwa, jak i niedostateczne wykazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich względem powyższego oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, stanowi bezsprzecznie obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k. Jak trafnie wskazał obrońca obwinionego, zeznania pokrzywdzonego T. C. zawierają wiele nieścisłości w zestawieniu z innymi dowodami, jak zdjęcia (k. 42-43), czy protokół oględzin auta (k. 5). Pokrzywdzony wskazywał, że w skrzyni ładunkowej znajdowała się woda oraz resztki tłuczni o średnicy ok. 1 cm, który zalegał również na krawędzi tej skrzyni przy uchylniej burcie. Załączone do akt fotografie nie potwierdzają powyższego, gdyż – nie odwołując się

dalej do jakości wykonanych zdjęć – nie wynika z nich by na przedmiotowej skrzyni znajdowały się fragmenty tłucznia. Nie potwierdza powyższego również protokół oględzin auta (k. 5), gdyż – jak słusznie wskazał obrońca obwinionego - dokument ten winien być traktowany wyłącznie jako opis stanu auta kierowanego przez pokrzywdzonego. W tym miejscu zasadnym jest również przedstawienie wyjaśnień obwinionego, który twierdził, iż do M. przewoził piasek oznaczany symbolem 1-4 mm, co oznacza iż jest to piasek drobny od 1 do 4 mm, nie zawierający dużych kawałków materiału. Potwierdzeniem prawdziwości tych wyjaśnień jest pismo nadesłane przez właściciela firmy (...) oraz dołączony do niego dokument WZ (k. 62-63). Sam obwiniony wyjaśniał, iż wracał z pustą skrzynią ładunkową, natomiast w ww. firmie pracuje już ponad 20 lat, mając za sobą odbyte kursy dotyczące bezpiecznego przewożenia ładunku. Wspomniany powyżej protokół oględzin pojazdu, przedstawia uszkodzenie szyby przedniej pojazdu V. (...), tj. odprysk w środkowej części tej szyby na wysokości 30 cm od dolnej krawędzi oraz odprysk w lewej części szyby czołowej ok. 10 cm od krawędzi z lewej strony. Z powyższego wynika, iż uszkodzenie szyby faktycznie było, jednak pokrzywdzony zeznał, iż w obszarze odprysku szyba pokryta została kurzem od kamienia wapiennego – a to zaś wg T. C. zostało zauważone przez jednego z policjantów. Jednakże

o powyższym brak jakiegokolwiek wzmianki w sporządzonym protokole. Podczas rozprawy pokrzywdzony oświadczył, iż widział jak z auta spadło wiele kamieni, a także jak jeden z nich uderzył w przednią szybę, prowadzonego przez niego pojazdu. Tym samym, pokrzywdzony stwierdził, iż poruszał się z prędkością około 90 km/h, gdyż taka była prędkość na danym odcinku dozwolona, obwiniony zaś jechał wolniej, natomiast pokrzywdzony zbliżał się swoim pojazdem do pojazdu kierowanego przez A. C.. Zaznaczyć jednak należy, iż wyjaśnienia takie należałoby przyjąć jako uproszczenie opisywanego zdarzenia, gdyż

w sytuacji dynamicznej – bo tak ową nazwał pokrzywdzony – jaką jest poruszanie się pojazdem z prędkością około 90 km/h, niezwykle trudno utrzymać skupienie na jednym, niewielkim i poruszającym się elemencie, śledząc jednocześnie tor drogi, jaką pokonuje

w kierunku szyby znajdującego się naprzeciwko pojazdu. Trudno zatem tę część zeznań uznać za wiarygodną.

Nieprawidłowe dokonanie oceny dowodów a także brak odpowiednio uargumentowanego wskazania, dlaczego Sąd meriti odmówił wiarygodności dowodów, wskazywanych przez skarżącego, tj. kopii dokumentu WZ, zdjęć (k.40-43), czy też informacji z firmy (...) stanowi niewątpliwie naruszenie przepisów postępowania karnego. Nie sposób pominąć także sprzecznych zeznań pokrzywdzonego T. C.

z częścią przytoczonego powyżej materiału dowodowego. Sąd Rejonowy skazał zatem A. C. pomimo istnienia niedających się usunąć wątpliwości oraz braku wiarygodnych dowodów przemawiających jednoznacznie za winą obwinionego.

Dokonując analizy przedmiotowych akt sprawy, Sąd Okręgowy zważył podkreślić także, iż Sąd I instancji musi mieć na uwadze treść art. 7 k.p.k., co w niniejszym przypadku, odnosząc się przede wszystkim do doświadczenia życiowego, ukierunkowuje zrozumienie omawianego przypadku w ramach częstych zdarzeń drogowych, do których zalicza się m.in. pęknięcia szyby samochodowej na skutek uderzenia kamieniami zalegającymi na drogach. Wobec uczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, które de facto nie mogą skutkować uznaniem winy i skazaniem - nie sposób również dowieść iż omawiane zdarzenie nie miało właśnie takiego przebiegu. W przypadku ustalenia zaś, iż przedmiotowe zdarzenie było efektem okoliczności podanych powyżej, wyłączną winę za powstałą szkodę ponosi właściciel - zarządca drogi, na której znajdowały się kamienie, nie zaś kierujący pojazdem, spod kół którego kamienie te się wydostały.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, materiał dowodowy o takim kształcie nie daje podstawy do wzruszenia zasady domniemania niewinności. W tym kontekście zaznaczenia także wymaga, iż obwiniony nie jest zobowiązany do dowodzenia swojej niewinności ani do dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Zgodnie z treścią art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona. Cytując w tym miejscu wypowiedź Sądu Apelacyjnego w Krakowie zauważyć należy, iż „domniemanie niewinności nie wymaga dowodzenia; to obalenie tego domniemania wymaga dowodów. Takim jest ciężar dowodzenia w procesie karnym” (wyrok z dnia 29 grudnia 2006 r. II AKa 234/06), który z kolei spoczywa na oskarżycielu. Z treści apelacji wynika zaś, iż obwiniony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

A. C. ze względu na ilość wątpliwości, których nie usunięto

w postępowaniu dowodowym, nie można uznać za winnego zarzucanego mu czynu, stypizowanego w art. 86 § 1 k.w. i art. 97 k.w. W konsekwencji należało na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. wskazane wątpliwości rozstrzygnąć na korzyść obwinionego.

Reasumując, Sąd Okręgowy dokonując kontroli odwoławczej, wykazał na konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w związku z faktem iż pozostają w dalszym ciągu okoliczności niewyjaśnione, przy jednoczesnym braku możliwości uzupełnienia materiału dowodowego i działając zgodnie z zasadą in dubio pro reo uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy odnosząc się w wyroku do kosztów postępowania – na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. obciążył nimi Skarb Państwa oraz zasądził na rzecz A. C. kwotę 782,28 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach w oparciu o stawki wynikające z § 12a ust 2 pkt 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 20 kwietnia 2015r. (Dz. U. z 2015r. poz. 617).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.